**אבא** שאול אומר אפילו לא סיפר ערב הרגל מותר לספר אחר הרגל. פליג תמ"ק דסבר לרגל מבטלת בכל [ענין] ופליג דתניא כאחריתי שבעה שמות [ג'] מבטלת גזירת ז' כך מנות ז' מבטלת גזירת ל' ופליג תמ"ק דמגריך מ' א] נלו משום דקסבר יום ז' עולה לו למנין שבעה ומקצתו עולה למנין ל' מע"פ שעומד בתמיעת בתילות דרבנן. דמן התורה לינו אלא אלא יום אחד לשון כדכתיב ב] ומחריתה כיום מר אלא נזירות לחוייתא דרבנין מקרא דכתיב ל' יום לא אמרי' דמקרא יום עולה לו לכאן ולכאן: **ששחטו** וזרקו עליה **בשני.** אחל בערב פסח ושחטו עליה בפסח ואח"כ ראתה הרי זו אינה מוכלת בלילה בפסח [שהיא] נטמאה ב] ופטורה מלעשות פסח שני דבשעת שחיטה היתה: **מאי טעמא** דר' יוסי (הגלילי) **לאו משום** מקצת היום כבולו.

ומכאן ולהבא היא מטמאה מ] (לתמול)[2] נמלא כי בשעת שחיטה וזריקה היתה טהורה גמורה דמכאן ולהבא היא מטמאה ולא למפרע וכי הדדת מזיא מטמאין לה מכאן ולהבא ולמחר מעשה שיורי גמור למקצת יום זה שנטמאת אלמא ביום שני זה מקצת יום חשבינן ליה יום טהור לגיהוי שיורי ליום שנתמלא הילכך שחיטה וזריקה בטהרה היה ומקצתו חשבינן ליה יום טומאה לגיהוי יום של מחר שיורי להוי מקצת יום אחל לבנן פליגי ומטמאי למפרע וחשבינן זה היום כולו טמא [כיום] של נתמול ורב אחא דאמר כר' יוסי ואע"ג דהכא נמי היה סברא לחשיבת יום כולו טמא כיום שלפניו כסברא דרבנן אפ"ה ר' יוסי מחשיבו לכאן ולכאן והיינו כסברא דב וזו שכתוב בספרים ולילמא משום דקסבר לן גרסינן ליה דאי נמי מהני שחיטה למפרע: **זב** בעל **שתי ראיות.** לגיהוי בעל שלשה שתי ראיות בזמנין שונים ג' פעמים ביום אחד ביום ראשון ושלישי ושביעי ובשני ורביעי ושישי אינו אלא זב אחד ואינו טמא אלא טומאת ערב בלבד ואינו מביא קרבן אלא חטאת בלבד כדתנן בפרק ב' דזבים (משנה ב:) ואפילו ראתה ראיה אחת בכל יום ויום ג' ימים רצופין הרי זה זב גמור ומביא קרבן שלשה חטאות ואשם אחד ואינו מביא קרבן אחר עד שיראה ראיה אחת בכל יום ויום ג' ימים רצופין ואפילו ראתה ראיה אחת ביום ראשון ושלישי ושביעי ובשני ורביעי ושישי אינו אלא זב